

DE LAATSTE STRAATMUZIKANT

Ruth Lasters

De laatste straatmuzikant

© 2013 –Ruth Lasters & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft

Kardinaal Mercierplein 1, 2800 Mechelen
www.wablieft.be – boeken@wablieft.be

Foto auteur: Filip Soete

Omslagontwerp: Mulder van Meurs, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 301
ISBN 978 94 6001 230 3
D/2013/11.676/200
e-boek:
ISBN 978 94 6001 234 1

Projectpartners:
Wablieft/Vocvo, Luisterpuntbibliotheek

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1. 50 cent

U komt elke dag naar de supermarkt. Ik weet het wel. Elke dag ziet u mij hier. Ik sta voor de deur van de winkel.

Ik speel gitaar en ik zing. Elke dag ziet u mij muziek maken. U kijkt nooit naar mij. Dat geeft niet. U bent hier niet gekomen voor mijn muziek. Ik begrijp u. U komt inkopen doen. U koopt brood, vlees en frisdrank. Ik zie dat door de dunne plastic zak die u draagt.

U denkt misschien: ‘Het moet saai zijn. Altijd voor die supermarkt gitaar spelen.’
U vergist zich: ik speel niet alleen voor de supermarkt. Ik werk op vier plaatsen. Veel mensen werken maar op één plaats. Ik niet.

Ik zou het niet kunnen, op één plaats werken. Ik zou meteen gek worden.
En ziek ook. Met hoofdpijn en maagzuur en koude rillingen.
Eerlijk? Volgens mij werkt u wel altijd op

dezelfde plaats. Misschien wel aan een tafel in een groot gebouw. Misschien moet u acht uur per dag stilzitten tussen allemaal ernstige collega's. U vindt ze helemaal niet leuk.

Het zijn de vreselijkste mensen die u kent. Misschien kijkt u daarom zo boos. Ik vergeef het u.

Van 10 uur in de ochtend tot 13 uur werk ik hier, voor de supermarkt.

Van 13.30 uur tot 15 uur speel ik gitaar op een plein in de stad.

Van 15.30 uur tot 17 uur werk ik onder de grond. In de metro.

En van 18 uur tot 22 uur maak ik muziek in de hal van het station.

Ik speel de hele dag voor mensen die voorbij stappen.

'U bent erg stipt,' zei iemand mij eens.

'Geen enkele andere straatmuzikant let zo goed op de tijd. De meeste muzikanten zoals u hebben niet eens een horloge,' zei de man.

'Dat is niet waar,' wou ik zeggen. 'Bijna alle straatmuzikanten die ik ken, hebben een horloge.' Maar ik zweeg.

Mensen denken verkeerde dingen over straatmuzikanten. Dat is niet erg. Wij, straatmuzikanten, zijn dat gewoon.

Veel mensen denken dat wij op straat slapen. In kartonnen dozen.

Ze denken dat wij elke dag worstjes uit blik eten. Met oud brood erbij.

Mensen denken dat wij ons alleen wassen in de douches van het zwembad.

Nee dus. Ik was mij elke dag in de kleine flat van mijn broer. Ik woon bij hem. Samen met mijn kat Mila. Een kleine witte poes die 's nachts in mijn gitaarkoffer slaapt.

Mensen denken verkeerde dingen over mij.

Soms vind ik dat niet erg. Andere keren maakt het me heel kwaad. Dan ga ik te hard spelen op mijn gitaar. Zo hard dat een snaar springt.

Ik geef de kapotte snaren aan Aminda. Zij maakt er popjes van. Ze draait de snaren rond en rond elkaar tot het kleine mensjes lijken. Hele families maakt zij van de kapotte snaren. Ze verkoopt de popjes aan het

station. Met het geld koopt ze brood, vlees en frisdrank. Net hetzelfde als u eigenlijk. Aminda is oud. Ze kon mijn moeder zijn. Ik wou dat zij niet op de grond moest zitten op het plein.

Denkt u ook dat ik mij was in de douche van het zwembad? Volgens mij niet.

U heeft vast geen tijd om na te denken over mij. Elke dag rent u de supermarkt in en uit. U heeft nergens tijd voor, geloof ik. Behalve dan die ene keer. Op die winterdag, jaren geleden. Die dag stond u plots stil voor mij. U gaf mij een muntstuk. Een stuk van 50 cent. Ik ben het niet vergeten.

Ik weet nog hoe het muntstuk op de rand van de gitaardoos rolde. Ik stopte even met spelen en raapte het op. Anders was uw 50 cent tussen de glazen deuren gerold, de supermarkt in.

Het muntstuk voelde warm aan. Even was ik er heel blij mee. Even had u mijn ochtend goedgemaakt. Tot ik de oortjes in uw oren zag. De plastic oortjes van uw mp3-speler.

De witte dopjes waarmee u naar andere muziek luisterde, niet naar mijn gitaar. Zelfs u. U ook al.

2. Oortjes

Ik ben geen bedelaar. Ik wil geen geld krijgen voor niets. Ik werk. Ik maak muziek.

U gaf mij geld, maar u hoorde mij niet eens. U beledigde mij! U luisterde naar uw mp3-speler en toch gaf u mij 50 cent. Dat voelde niet juist.

Ook vandaag draagt u plastic oortjes in uw oren.

Ik schud het hoofd. Ik kan er niets aan doen. Als ik een mp3-speler of oortjes zie, schud ik altijd het hoofd.

Het begint in de jaren tachtig. Plots lopen mensen met koptelefoons op straat. Zij dragen een groot ding op hun hoofd. Er komt muziek uit. Meisjes en jongens luisteren op straat naar hun favoriete liedjes.

Het kan me niet schelen. Ik speel gewoon verder gitaar. Er zijn nog zo veel mensen zonder koptelefoon. Die mensen luisteren wel naar mij. Zij glimlachen naar mij voor de

supermarkt. Zij knipogen terwijl ik op het plein speel. Zij knikken aardig als ik zing in het station.

In de jaren negentig worden de koptelefoons eerst dikker en breder. Rode koptelefoons zijn er. En gele. En groene en zilveren. Het is een gek zicht.

Daarna worden de koptelefoons weer kleiner. Piepklein zelfs. Zo klein als ze vandaag zijn. Zo klein als uw witte, plastic oortjes.

Het is niet erg. Er zijn nog veel blote oren in de jaren negentig. Oren die mijn muziek kunnen horen. Oren aan hoofden die vrolijk knikken, terwijl ik speel. Oren aan gezichten die glimlachen, als ik muziek maak.

‘Ben je niet bang?’ vraagt Marco mij in het jaar 2000. Ik weet het nog goed. Marco is mijn vriend. Hij is ook straatmuzikant. Hij speelt accordeon op het plein naast de speeltuin. ‘Bang?’ vraag ik. ‘Ben je niet bang dat straks iedereen oortjes